

tingsbeslutning til eller noget lignende – omgående at få sat det analysearbejde i gang ved et stort, seriøst udredningsarbejde, formentlig i Indenrigsministeriet, hvor de kommunale ordførere nøje kunne følge det udredningsarbejde og så ad den vej måske få et forslag frem i Folketinget, der betyder, at et lille bitte land som Danmark kommer ned på to offentlige administrationsniveauer?

Erkend det, også de, der er modstandere af forslaget i dag: Danmark er overadministreret. Vi er ikke uenige om, at opgaverne skal løses, langt de fleste af dem, men de kan løses på en mere sigtssænkende måde ved, at man nedlagde amterne.

Og kunne vi i det udredningsarbejde bevise, at den opgave udmærket kunne løses dér, så lad os løse den dér, og til sidst falder alle brikkerne måske på plads. Måske er der et par små hængepartier tilbage, og vi må så drøfte, hvordan vi løser dem. Der er jo ingen, der vil opretholde amterne, fordi der var et par små hængepartier; så det fandt vi nok også ud af.

Det vil jeg egentlig ganske konkret spørge både Socialdemokratiet, SF og Venstre om.

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Jeg har hæftet mig ved ét gennemgående træk. Der har ikke været én taler heroppe under denne debat, som har sagt, at alt på det område, vi taler om, er såre godt. Alle har mindst sagt, at man da ikke vil afvise, at der kan være baggrund for at kigge på det ene og på det andet, opgavefordeling, osv. osv.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Frederik Nørgaard, om han kunne forklare mig og Folketinget: Hvad er grunden til, i hr. Frederik Nørgaards oplevelsesverden, at man i Jylland og på Fyn og i den øvrige del af Sjælland skal vente på Hovedstadskommissionen, der jo handler – af forholdsvis naturlige grunde – om hovedstadsregionen? Hvad er dog grunden til, at alle de arme øvrige danskere skal vente på, at Hovedstadskommissionen bliver færdig med sit arbejde? Kunne jeg få en forklaring på det?

Anni Svanholt (SF):

Det er jo nærmest en årligt tilbagevendende begivenhed, at Fremskridtspartiet fremsætter forslag om amternes nedlæggelse, og i denne omgang har de fået følgeskab af De Konservative, som ikke direkte, men indirekte, foreslår nedlæggelse af amterne. Derfor behandles de to forslag også samlet i dag.

Forslagene baserer sig ikke på en samlet, saglig vurdering af eller kritik af den nuværende opgavefordeling. Det er alene ud fra ideologiske holdninger, at disse partier igen og igen siger: Ned med amterne!

Påstanden om, at der ikke er brug for tre niveauer i opgaveløsningen, afslører endvidere mangel på viden og indsigt, idet langt de fleste opgaver i dag kun varetages på to niveauer, ofte det kommunale og det amtskommunale. Kun relativt få opgaver kræver inddragelse af alle tre niveauer.

Konsekvenserne af begge forslag er en centralisering af opgaverne med deraf større afstand mellem beslutningstagerne og borgerne, eller også medfører de fælleskommunale selskaber eller andre selskabskonstruktioner som f.eks. det nyetablerede Hovedstadens Sygehusfællesskab. Disse selskaber er lukkede systemer med et demokratisk underskud, og de indebærer en stor risiko for ansvarsforflygtigelse.

Det er meget vanskeligt for befolkningen at følge med i, hvilke beslutninger der tages. Det er naturligvis helt afgørende for aktiv deltagelse i den demokratiske beslutningsproces, at beslutningerne er synlige.

Sygehusvæsenet, som er amternes hovedopgave, vil både Fremskridtspartiet og De Konservative have staten til at overtage, hvis ikke opgaven skal varetages af et selskab eller privatiseres.

I takt med den stigende efterspørgsel og den teknologiske udvikling i sygehussektoren har amterne formået at øge behandlingstilbudene og samtidig holde nulvækst i sundhedsudgifterne. Det kan Fremskridtspartiet og De Konservative vel ikke kritisere amterne for. Men opgaverne er naturligvis løst meget forskelligt fra område til område, og vi kunne da klart nok i SF ønske os, at opgaven også kunne løses bedre. Der er stadig væk for lange ventelister osv.

Fremskridtspartiet skriver i bemærkningerne til forslaget, at erfaringer har vist, at udlægningen af særfor sorgen til amtskommunerne var en fejl disposition, og forslagsstillerne ønsker derfor hurtigst muligt at føre særfor sorgen tilbage til staten.

Det kan være en god idé at bruge eksempler, men netop den tidligere særfor sorg er det dårligst tænkelige eksempel. Siden amterne overtog særfor sorgen, er der sket en total ændring af tilbudene til de fysisk og psykisk handicappede. De har fået en lang række af gode tilbud om bolig, undervisning og aktiviteter. En tilbage-